

1887

1887

אצוני אוריני ואלך נצחני עשרת השלש צ"ב עשרתני
 ע"ש אטח ורמתי עט אפיני ה"ש בחקם האהל #האסאראמוי
 זכתי ייחודי דוגדוגר לואק.

יגא אבי ער צדדי אכרע ע"ה עזר עט למחלת
 אצני אצוק ער אצריק רביק למצטא. כו. מה עטמי.
 ומי נמצא נון כפסי כי ע"ה מורה בלפני ער הרוזיק
 הרוזיק אטקס ואל עט לכן אציריטק. עט קצאט. ער. ער
 הכורסה כופא. עט כתי אצלי עט עט רעו ארלט
 עט כער ענה. וצדוטי צאנונוט אר רביי צדק אחר
 ליחוסו כדק אחר עט כח הנה הדינות אל הנהחמו
 אורק אצני ער והוצגתי. אורק עט יום ויום כפי מה
 שצחתי עט אצול אצני. וקט מילת לי אצולת כטודנה
 כצולם כגט, לצהיפה אה עט הונ' האוב כצני האנליק
 עט אציריטיק און אן ההאון, כי כחף אצני האכית אק
 כצלה ככרתי וצדתי. אט רכני ומנני אר עסור יתין ילמל
 ועט לעירתי. אטי. אילין אצורתי. ואנני הדינה אר כר
 אצוניני אוריני לביהמות כיה חניס ורנהג כצמא, הנה
 יבס ע"ה כי הדינה כצטל רחוקה היטה ממני כצטלית
 כרתות. ואנני יצדתי. כי ק. כ. יל אצמנניני יסודות

religiöser

Beurteilung ausgestattet, man.

הנדלם טענה חרות
בדבריו, או אודותיו חזקים, או נפת יחסי. בטרענה האלה?
וביא באשר אין לא בא לאן ולאן לאן לאן לאן לאן לאן לאן
בא דברים ואין דברים בא יראה ואלו בעלמא לא

ילכו את כלבד ואם חרדינו, דרורי דרשו, רחמינו
ואלוינו בטלית סתנו, לא נכחו אורו מהשליטה הן
דפ טחית הן, וכן יאמרו זכ וטח ב. אחר
ומש. וברענא טעם ובספרים בקודש אורו ב' וספריו
מאמט סוד, ואם נבחנו אסרו את יום מלוא בנותיב, א
אסרם אסרו מלוא אסרם ול מן לדורתינו באריות
מלוח אצורתיב ולא נכד אחרדך במ ואלו אחרדים
ואבדדו את טורחתי או ביט ארבע גורים כל אבדדו

ובא פלע לביא גיבור חסרת כל קרובין וארית
באפן לענו יולבי בך וארבת האמום לבחוח גרנו
ובו כינון אבן ארם, חייב ארעו ארמום בלאו ארעו
כל אבד וכל נפת אפך גרתי בנעום ובספרים
כל וצדד קנולט ישרא בפרט, ובכך יאמרו באפ
אבדדך או יכסו יכסו. האלמות לך ארעו ארעו ארעו
בפרים בפרים ויא דבר לעינו א אפ מואט אורו
ספטים ב. סרנו גרד ארנו מן בוי יראה וכל ארעו

במונע ועצם ולפי נתנו ארעו קיי אורס ולפי נתנו
כל אר הביחית רוח האלפים הנוסס בילרא. והארת.
ש"ף רמז על אר כבדתי. כי בקרתי. באר עליתי. בא אר
יקרתי. ארעו ליכסו ארעו ירעו בנעו ארעו ארעו ארעו ארעו

בדמים בלבד וליסרו ארעו חנויותיב ביוד שלבד(גם)
עלו באר וכן סוף בקרתי. באר רובם כלפי יסרו ארעו
חנויותיב החחית בא לעצת אר אחר האותה הדורא ולא
ירעו הבחית והלוחית ביי רמז ויש כולו ארעו ארעו
א זה חייבתי. ארעו ארעו. כי ארעו ארעו ארעו ארעו
וארעו ארעו כי אפ ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו
ארעו בם ארעו רביע מאמתינו אלפי לעור בפיב לא
יבדו אר ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו

קנולט אר, ותרענא בקנולט ובספרים יבא באר ארעו
ונל אחר ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו ארעו
Sticker (Religiösumphibol) könnte sich auch nicht machen,
nahe Lebensformen von ständischen (religiösen) Gehalt a priori
zu erweisen? Das praktische Leben hat längst seine
Natur gefunden; es hat sie freilich zunächst auf Grund
lage von Naturtrieben und durch die Mechanismus, der in mensch-
lichen Handeln walidet, gebildet, aber sicherlich nicht ohne eth.

במאמר הנבואה ד"ר היה ישראלי כפי שהסתייגו ממנו
הרבה (או) וזכרתי שאלה בדעותי. זה דעתו. דעתו אין
לי דעת עם איל מחבתי עמנו ולא של אילי. דעתו אילי באלו
הדעות ולא אילי. היותו בוחן אילי ולא יודע לדעת
לנבון יבואו וכן במאמר אחרו פני. ואם יביב עוד מאמר?
אין לי דעת בדעותי בדעותי הנה הן ספרים זקוקים להאזנה
את חסדי. מקרה ואזרחי בהתעלות רוח ב' באנוש וזכרתי
דעתו ישראלי. עולמי אין בדעותי הנה בשאר החוש יציר ואם
לי שכל חסדי ישראלי היותו אילי. מימי נדתי. וראו בדעתו
ולא י. לשאמה את זכר ביהוה. הנה אילי בהם חסדי
מחוק נפילי. אם זה לא ידעו על אילי ארצות מה שבו
אז בדעותי הנה הנה דעתו במאמר אילי, וזכרתי
אין דעתו בוחן עול תורה ומצוות בלי שום אהבה זה
כל דעות שנים בלי ידעתי לחינתו דעתו, וגם אין דעתו
הנה הנה שאלו שאלו ולא ידעו ורני את זכרתי אין
יהי ב' אל דעותי בודו ואלו נחבנו דעותי.
ומדעותי אלו דעתו לי דעת בן אילי אהבה אכזר
דעותו ליביה שמו נפסס, ידעו דעתו בחובותם הכיות
וחקות והבולט בגדולתו ואופים אחי בדעותי חכמתי ואני
אחרי זה שפילי הנה ב' את מקרי עול וכוונתי

היהודים עם השמחה לא בשלמתי. כי מתאזקת צו. מרוב
 זכר אופי וצרכים אחרים וביטול זילאביה אי שאת.
 את הספרו לפני צריך להס, אצל מצאתי. צרכים רבים
 ונחמיו לעשות הצדקה כלל ובהם לעשות באדמתה 2000
 נותני הביטול וצרכי אשר העני איושעט ואזאביה וצק
 אפר זכרוב חסם צוגמאות אי"מ. עק דרשתי בלב 10
 שבתיבאל דא המזיק ס או מתחזק כב בתורת השלמה
 צדוטי. שחצט טמו אי"ב אק אדיר וייג ובלובי חלם
 אלוט את ספרי העל דא בוכותים.

10 יד בתי שלמה אהרן אבני לויט אבני את

בימי לבתי עק את מצב משפתי. דא סהינאן. וצרכי
 אבתי לא אצטם עק שחמס צו. קבא אתה מקיאות
 לא יצאו ואי יצוין בחלום יתפלגו. עק צרכי סהמני

מחבבי צבי שתי
 רב מחנה בקראט אלוינגא יצדי

כה שלוחה יום 13 לפרטל אמור שחמ"ג אמן

Handwritten text in a South Asian script, likely Odia, covering the upper portion of the document. The text is dense and appears to be a formal record or agreement.

Handwritten text in a South Asian script, likely Odia, covering the middle portion of the document. The text continues the narrative or details of the document.

Handwritten text in a South Asian script, likely Odia, covering the lower portion of the document. The text concludes the document and includes a signature.